

Máté 25,36: „...Börtönben voltam és felkerestetek.”

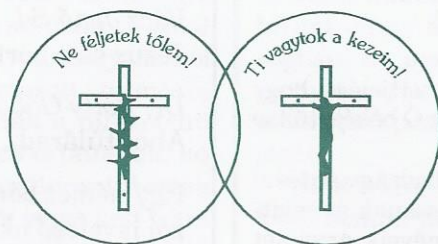
JOB LATOR

A megvetettek pasztorációját és szociális gondozását végző lelkeségi és módszertani lapja

MÉCSES LELKISÉG

1995. május/június

II. évfolyam 3. szám

IMASZÁNDÉKAINK

Májusi imaszándékok

Máj. 7 Imádkozzunk az elítéltek sértettjeiért, hogy szenvedéseiket Krisztusnak ajánlva, az Ő békéje töltse el szívünket!

Máj. 14 Imádkozzunk a hosszú szabadságvesztésre ítéltékért, hogy Jézusba kapaszkodhassanak és segítségével megváltozzanak, így a börtönéveik értelmet nyerjenek!

Máj. 21 Imádkozzunk a halálbüntetést követelőkért, hogy az előítéletekből, a saját elnyomott, visszafojtott agresszivitásukból táplálkozó, indulattelt ítéleteiket krisztusi lelkülettel vizsgálják felül!

Máj. 28. Imádkozzunk az elítéltek áldozataiért, hogy örök boldog élet legyen osztályrészük! Kérjük Mennyei Atyánkat, hogy a megbocsátani tudás kegyelmével enyhítse a hozzátartozók fájdalmát!

Júniusi imaszándékok

Jún. 4. Imádkozzunk a bűncselekmények áldozatainak hozzátartozóiért, hogy gyászuk fájdalma nemesítse lelküket! Kérjük a Szentlelket, hogy erősítse őket a szenvedésükben.

Jún. 11. Imádkozzunk a bűncselekmények áldozatainak hozzátartozóiért, hogy gyászuk, fájdalmuk ne a vak gyűlölet, a bosszúvágy börtönébe zárja lelküket!

Jún. 18. Imádkozzunk mindannyiunkért, hogy megszabadulhassunk a fogat fogért, szemet szemért „igazságosság” téveszményétől. Kérjük a Szentlelket erősítsen bennünket a Krisztus igazságosságának elfogadására: szerezd ellenségedet!

Jún. 25. Imádkozzunk az erőszakos halál áldozataiért, hogy lelkük Isten országában éljék boldog örök életüket!

Júliusi imaszándékok

Júl. 2. Imádkozzunk a Mécses tanyán élő szabadultakért, hogy a példamutató munkájuk, szorgalmuk és magatartásuk az egész jövőjüket jellemezze!

Júl. 9 Imádkozzunk azokért a szabadult emberekért, akik vissza akarnak illeszkedni a társadalomba, segítő karok egyengessék törekvésüket!

Júl. 16. Imádkozzunk azokért a szabadult emberekért, akik munkaképtelenek, hajléktalanok és reménytelenek, hogy megtalálják azokat a kapaszkodókat és lehetőségeket, hogy emberségüket és emberi méltóságukat megőrizhessék!

Júl. 23. Imádkozzunk mindazokért a hivatalvezetőkért, választott tisztségviselőkért, akiknek módjukban áll, sőt kötelességük az elesettek istápolása, hogy lelkiismeretesen és az ügy iránti alázattal végezzék tevékenységüket!

Júl. 30. Imádkozzunk a Mécses Lelkiség követőiért, hogy kitartóan imádkozzanak a megvetettekért és példaképül szolgálhassanak környezetükben.

A tartalomból:

Vác Jenő SJ.

Jézus és a börtön 4

Dr. Folly Gábor

Ahol túlrad... 9

Egy német börtönmisszió lelki gondozói levelező oktatásának anyagából . . . 11

Dr. Kiss Imre

Imádságaink 13

Szirkik Sándor

Egymás terhet hordozzátok gyakorlati megvalósítása 14

Juhász Gyula:

Imádság a gyűlölködőkért

Én Jézusom, te nem gyűlölted őket,
A gyűlölőket és köpködőket.

Szeretted ezt a szomorú világot
S az embert, ezt a nyomorú virágot.

Te tudtad, hogy mily nagy kereszt az élet,
És hogy fölöttünk csak az Úr ítélhet.

Szelíd szíved volt, ó, pedig hatalmas,
Nagyobb volt, mint mit földi birtok adhat.

A megbocsátást gyakoroltad egyre,
Míg égbe szállni fölmentél a hegyre.

Ma is elégszer hallod a magasban
A gyűlölet hangját, mely égbe harsan.

A gyilkos ember hangját, aki részeg,
S a szeretet szavát feszítené meg.

Én Jézusom, most is csak szánd meg őket,
A gyűlölőket és köpködőket.

Most is bocsáss meg nekik, mert lehet,
Hogy nem tudják tán, mit cselekszenek.

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Az utóbbi hónapokban ismét többet láthattunk, hallhattunk a televízióban s a rádióban a halálbüntetést követelőkéről, azok mélységes gyászáról, melyben minden érző ember osztozott. természetesen mindannyian megdöbbenünk a hihetetlenül brutális vérengzésektől, melyekben ártatlanok, köztük anyák, ifjak és csecsemők is áldozatul estek. Egyöntetűen felkiáltottunk: ennek véget kell vetni! Elejét kell venni, nem szabad túrnunk a jelenlétét a társadalomban!

De hogyan? A kérdésre már mennydörög a magabiztos, ellentmondást nem tűrő válasz: „Fogat fogért, szemet szemért, életet életért!” azaz alkalmazzuk a halálbüntetést! Csak ennek van visszaretentő ereje! – Erre a feltevésre alapozzák akcióikat azok is, akik az áldozatok hozzátartozóiként a természetes és mély fájdalomtól (is) indítva, aláírási kampányt vezetnek a halálbüntetés visszaállításáért. Az ő törekvésük megérthető és emberi. Érthető és „emberi” az egyes politikusok hangoskodása és zászlólobogtatása ez ügyben, hiszen csak a maguk malmára akarják hajtani a vizet... (De érthetetlen számomra az egyes lekipásztörök hasonló állásfoglalása...)

Zavaró azonban az, hogy a legfőbb érvük, a halálbüntetés visszaretentő ereje, hamis. E büntetési nemnek ugyanis nincs visszatartó ereje! Miért?

Ha indulatból (hirtelen harag, gyűlölet, bosszú, féltékenység, pánikfélelem a leleplezéstől) követik el az emberölés büntettét, akkor ezt beszűkült tudatállapotban teszik. Azokban a másodpercekben a tettes nem képes mérlegelni és tetteinek következményeit felfogni, azokkal törődni. Ha hidegvérű gyilkos, bérgyilkos, akkor pedig tudatosan készül a cselekményére. Minden körülményt alaposan mérlegel, és így a következményeket is világosan ismeri, sőt beépíti a menekülés, az ismeretlen maradás stratégiájába.

Nem kívánom a jogi, nemzetközi-jogi érveket és kötelezettségeket ismertetni és velük is érvelni, mert ezt mások, más helyen megteszik. De mint Krisztushívó és Őt botorkálva követő, mindig meglepődöm akkor, amikor keresztény emberek – ugyan az „igazságosság”, a „visszatartó erő”, „társadalom védelme” szépnek tűnő, jónak és objektívnak látszó jelszavak hangoztatásával – lihegve követelik e büntetési nemnek a visszaállítását.

Mert ez a megnyilvánulás talán természetesnek hat egy Isten nélküli világban, az Istent nem ismerők, az Őt tagadók világában. Természetesnek, sőt logikusnak mutatkozik abban a világban, ahol a halállal lezárul az élet. Az ateista-materialista világban.

De nem tartom természetesnek a keresztények világában. Úgy érzem, hogy azok a keresztények, akik egyetértenek, sőt harciasan követelik az ősi,

„fogat fogért... életet életért” elvet, azoknak a feszület csak kulturális díszlet és mit sem értettek meg Krisztus tanításaiból... Ezek a testvéreink még nem bíznak eléggé a Gondviselésben, az isteni irgalmaságban, de maguknak vindikálnak olyan jogokat, mellyel a földön csak a törvényes bíróságok, a Mennyben pedig az Isten rendelkezik: az ítélkezés jogát.

Életet adni nincs hatalmunk, életet elvenni senki és semmi nevében nincs jogunk! Annál inkább nincs, mert ezzel a másik ember örök életét is veszélyeztetjük. Elvesszük annak a lehetőségét, hogy még itt, a földön rendezze kapcsolatát a mindannyiunk – igen, a bűnös embernek is az! – atyjával, a Mennyei Atyánkkal.

A társadalomnak joga és kötelessége védekezni a másokat, a közrendet veszélyeztetők ellen. Ha szükséges, el kell különíteni (börtönbe kell zárni) azokat. A bíróságok mérlegelése és a jogszabályok alapján akár élete fogytáig is. De meg kell hagyni annak a lehetőségét, hogy rádöbbenjen cselekménye súlyára, következményeire, arra hogy megbánhassa tettét, és rendezze kapcsolatát a Teremtőjével. (Gondoljunk a börtönpasztoráció jelentőségére!) Ez nem fantazmagória. A Szegedi Fegyház és Börtön bútorgyárában 1988 nyarán borzalmas tűzvész pusztított. A rácsokkal is lezárt munkahelyen rekedtek felügyelők és elítéltek egyaránt... A mentésben, az életüket is kockáztató, testi épségüket nem kímélő, saját égő fájdalmukkal nem törődő életfogytiglani szabadságvesztésre ítélték tűntek ki! Ők és más, hosszú szabadságvesztés büntetésüket töltők, vállalva a börtönszemélyzettel, a tűzoltókkal mentették a börtönőrt, rabot, értéket egyaránt!...

Testvéreim!

A megalapozatlan ítélkezés a másokról gondolkozás nélkül átvett előítéletek helyett kíséreljük meg Jézus szemével látni a világot, az embertestvéreinket és a cselekedeteiket. Ne tartsunk arra igényt, hogy a társadalom nevében ítélkezzünk. Inkább a megbocsájtást gyakoroljuk... a „másokért” való tevékeny szeretetet gyakoroljuk... de legalább imádkozzunk azokért is, akik oly távol állnak tőlük. Azokért, akikért nem imádkozik senki. Azokért, akik ma még félelmetesen idegenek, de akikkel – meggyőződéseim szerint biztosan – az örök életben találkozunk és szerető (s talán kissé szegyenkező) testvérként kitért karokkal sietünk hozzájuk...

Amen!

Szeged-Tápé, 1995 június 1.

Vác Jenő SJ.

JÉZUS ÉS A BÖRTÖN

Rabul ejtve

Milyen különös, hogy az ember világában mindenütt gyakorlat a letartóztatás, foglyul ejtés, bezárás büntetése! Pedig ki az, aki nem lenne kénytelen, ha őszinte magához, saját bűnösségét is megállapítani, megvallani? Végigkíséri történelmünket a háborúzás, fogságba hurcolás, amely olykor egész népek sorsa lett, mint a választott nép esetében a babiloni fogság, vagy az Egyiptomba telepedett izraeliták rabszolgaságra fogása. Hogy merészel az ember ilyet tenni a hozzá hasonló, vele azonos emberi természetű társával? – Talán védekezésül azok ellen, akik támadják életét, vagyonát? Igazságszolgáltatás címén cselekszünk így? Vagy egyszerűen támadva, hatalmaskodva, az erősebb jogán? Mindig találunk valamilyen jogcímet, elméletet, mint most Balkánon a „nemzetiségi tisztogatás” jelszava.

Magam is megéltem 1955 szeptemberében, hogy milyen az, amikor az embert a nyílt utcáról rabolják el, és pedig a félelmetes államhatalom felhasználásával. Azt tették velem, amit akartak. Vittek a „meseautóba”, pincébe csuktak, faggattak, aludni sem engedtek, rám tukmálták, hogy én vagyok az a hazaáruló, akit ki kellett venni a társadalomból, be kellett zárni évekre. Rabruhát adtak rám, örökkel kísérettek, mint valami közveszélyes vadat, megtapasztaltatták velem a rabságot, börtönt.

Azóta, hogy ezt megéltem, majd ebből szabadultam, itt van gondolkozásomban néhány olyan tényező, ami azóta is dolgozik, foglalkoztat: a fogság és a szabadulás. Rájöttem, hogy bizonyos értelemben már maga az emberbőr is bizonyos falat, határt jelent, egy kicsit börtönszerű állapot. Külső szabadságom csak addig terjed, ameddig saját határait és a külvilág határai engedik.

A bűn-börtön és a szabadulás

Loyolai Szent Ignác, amikor a bűnről elmélkedik, azt ajánlja, hogy gondoljuk el magunkat börtönbe zárva, és képzeljük azt, börtönünk körül vak sötétség van, villámlás, mennydörgés, vadállatok ordítása. Sokáig nem értettem azt a képet, hogy mi köze van ennek a bűnhöz, de rájöttem, hogy igenis, ha bűnt követek el, kizárom magam Isten szép világából és börtönt emelek magam köré, egy szálnalmas kis világot, amelyben raboskodom.

Mikor először éltem meg, hogy belöktek egy zárkába és rám csukták a vasalt ajtót, önkéntelenül is az volt az első, hogy körülnéztem, merre az ablak, hol jut be hozzám a napfény, hallok-e harangszót, hogy lehetne a zárból kijutni. Ha bűnömmel kizárom magam a világból és egyetlen pillanat alatt börtönt alakítok magamnak, halkan, lelkiismeretem oldaláról elindul valami, hogy keresse a fényt, a harangszót, a szabadulást. És – hála Istennek – van szabadulás, mégpedig a kezünkbe van eltéve, mert az őszinte bűnbánattal Urunkhoz fordulhatunk és ő végtelenül irgalmas. Egy áldott pillanatban eltűnhet börtönöm és szabad lehetek, mint Isten gyermeke.

Hogyan válik börtönné a világ?

A Bibliában, a Teremtés könyvében olvashatjuk, hogy a kezdeti paradicsomi világ milyen meghitt érintkezésben van a Teremtővel. Azonban kígyósugallatra, sátáni kísértésre az ember elrontja viszonyát Istennel és külön útra tér. A paradicsomi állapotot szempillantás alatt felváltja a számkivetettség, a halálra-ítéltség, a verejtékes munka, a keserves küzdelem, a szorongás és a félelem, a mezítelenség, védtelenség állapota. Krisztus Urunk erre mondja példabeszédét a búzáról és a konkolyról. A jó gazda elveti megmunkált földjébe a tisztabúzát, de az éjszaka sötétjében jön az ellenséges ember és a búza fölé elhinti a konkolyt. A kettő most már összekeveredve, egymástól elválaszthatatlanul „együtt növekszik”. A gazda nem is engedi, hogy szolgálói próbálkozzanak a konkolykiszedéssel, mivel félti, hogy a búza is károsodna. „Hagyjátok mind a kettőt együtt nőlni az aratásig... akkor majd Isten anyagai szétválasztják a kettőt. A búzát begyűjtik a csűrbe, a konkolyt meg kévébe kötve elégetik”.

A „szemek kívánsága”

Igen, szabadságunkkal visszaélve, Isten meghagyásait áthágva elszabadítjuk a világunkban a börtönépítést. Bűneink nyomában kínok, keservek, könnyek és jajsavak kelnek. Az irgalmatlan szívű bűnös ember fölcsap társai kínzójának, bántja, károsítja, szomorítja, becsapja őket. Miért? Mert nem veszi figyelembe a teremtett világ paradicsomi szépségét, nem ismeri föl Teremtőjét, nem csodálja, magasztalja Őt, hanem azon van, hogy örömmel és hálával használja a teremtett világ ajándékait és békésen együtt munkálkodva a többi emberrel tovább építse a paradicsomot. Ő mohó bírvágyától hajtva erőszakos, ravasz, álnok módon is meg akarja kaparintani azt, amit szeme megkíván. Kész lopni, betörni, akár ölni, háborúzni is, hogy megszerezze a maga nyomorúságos kis vagyonát, nyereségét, amely miatt már nem is látja az egész nagyvilágot. Mennyi bűn, mennyi rossz ágazik le csupán csak ebből a mohó, fékezetlen birtoklási vágyból, vagy mint a Biblia mondja, „a szemek kívánságából”!

Börtönépítő hatalomvágy

Hasonlóan vagyunk a másik telhetetlen vágygal, a hatalomvágygal is, mégpedig kicsiben és nagyban egyaránt. Már az iskolás gyerekek között is megtalálható a hatalmaskodás. Feltűnnek kis bandavezérek, akik a gyöngébbeket verik, bántják, szolgálatukba fognak, csúfolják. Az úgynevezett „felnőttek” világában más fomákban jelenik meg ugyanez: hatalomhoz jutni, a többiek feje fölött kiemelkedni, osztozni a javakon, manipulálni a közvéleményt, a közjó helyett saját zsebre dolgozni. Így jönnek elő az igazságtalanságok, a különböző „kisebbségek”, akik meg vannak fosztva még anyanyelvük szabad használatától is, miközben ravaszul megfogalmazott írott okmányok kerülnek asztalfiókba. Börtönjellegűt kapnak egész vidékek, népcsoportok, miközben az államhatalom a fegyőr szerepét viszi...

A szenvedély-csinálta börtön

Egy harmadik vágy, a mohó élvezetvágy szintén börtönépítő tényező. A Szentírás „a test kívánságának” nevezi. A táplálkozás törvénye odaköt bennünket az anyagvilághoz, de bizonyos ingerlő és bódulatot vagy illúziót keltő hatások előidézéséhez úgy hozzászokhat valaki, hogy szenvedélybeteg lesz, igazán „rabja a földnek”. Ide sorolhatjuk az alkoholt, a nikotint, a feketekávé vagy külön kábítószeres mértéktelen használatát. Ha már a vagyon is olyan, hogy könnyen elveszíthető és marad a semmi, a hatalomból is kiűthetik „nagyokat” is, marad nekik a semmi, még sokkal inkább a semmi határán van, aki az élvezetek rabja, de lehet, hogy kiégett szív, tönkrement család, keserves betegség kíséri. Megéri? Hiszen ez is börtönbe zár!

A „Világ Fejedelme” és „a világ fiai”

Akiket foglyul ejt a „szemek kívánsága, az élet gögje és a test kívánsága”, azok hasonlítanak a szegény horogra készült halakhoz, amelyek bekapják a csalit és ott vergődnek, csapkodnak, kiszakítva az igazi életelemből. Az embert horgászó és az ember romlásán ravaszkodó gonoszt nevezi a Biblia „a Világ Fejedelmének”, a horgára kerülteket pedig a „világ fiai”-nak. Krisztus Urunk ilyen értelemben kéri a Mennyei Atyától, hogy övéit „őrizze meg a világtól”. A Miatyánkba is bevette a fohászt, hogy „ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól”.

A „Hazugság Apja”

Ezt a Gonoszt találóan mondja a Szentírás a Hazugság Apjának, mert emberek áttatása, félrevezetése, becsapása hozzátartozik harcmódorához. Nem elég, hogy egy milliárd ember írni-olvasni sem tanulhat meg, hozzájön, hogy akik írnak-olvasnak és valamennyire tájékozódni kívánnak ebben a világban és életükben, ennek a titokzatos hazugság-apának az az érdeke, hogy a tájékoztatás legyen felületes, egyoldalú, manipulált, téves; lehetőleg szülessenek ú.n. ideológiák, amelyekben mesterien van keverve valami igaz a tévessel és hazugsággal és mindegyik végülis emberek üldözésébe, gyilkolásába, gyötetésébe torkol, mint Hitlerék nemzeti szocialista rendszere, vagy fajmítosza, amely a második világháborút készítette elő, vagy a marxista szocializmus, amely a Gulág szigeteken virágozott ki és az osztályharcot hirdette. Micsoda szörnyű rabtartó húzódik meg az ideológiák mögött! Jellemző az induló: „Fel, fel, ti rabjai a földnek!”.

A sötétségben és halál árnyékában

Ne csodálkozzunk ha a Szentírás az embervilágot így jellemzi: „sötétségben és halál árnyékában ülő nép”. Világosságra és szabadítóra szorul, mint a börtönbe zárt rabok, vagy elhurcolt foglyok. Hogy ezen a börtönvilágon belül az óbabiloniak még nem fedezték fel a külön börtönt és a mózesi törvényben sincs nyoma ennek, hacsak a királyság alatt kezdi gyakorlatba ültetni, ez már nem sokat változtat a dolgon. Jeremiás prófétát börtön híjján egy kiszáradt, mély ciszternába eresztették le. Heródes, mikor elfogatta Keresztelő Jánost, egy táncoló lány miatt a börtönben fejeztette le, Pétert pedig, mikor elfogatta, négy

katonából álló négyes őrséggel őriztette. Tudjuk, hogy ha megszökött egy rab, a börtönőröket minden további nélkül kivégezték. De hogy szökhettek meg, ha kalodába zárták és láncra verték? Az Úr Jézust elfogatása után az első kihallgatásig egy földalatti üregben őrizték... Őt, a Megváltót, a Szabadítót!

Jézus, a mi Megváltónk

Máté evangéliuma így ábrázolja az Úr Jézus fellépését, mint valami börtönnyitást:

„A nép, amely sötétségben ült,
Nagy világosságot pillantott meg,
És világosság támadt azoknak,
Aki a halál árnyékában és országában laknak”.

Maga az Úr Jézus is, amikor Názáretben, „ahol nevelkedett, szokása szerint bement szombaton a zsinagógába és olvasásra jelentkezett, Izaiás könyvét, a tekercset kigöngyölve, az elébe került pár sorral jellemezte egész küldetését:

„Az Úr lelke rajtam...
Ő küldött engem,
Hogy szabadulást hirdessek a raboknak...
Szabadulást vigyek az elnyomottaknak,
Hirdessem az Úr amnesztiájának évét”.

Mikor visszaadta a tekercset és „minden szem rászögeződött”, még hozzátette: „Ma beteljesedett az írás, amit az imént hallottatok”. Mintha ezt mondta volna: Én vagyok az, aki megnyitom börtönajtókat. Sötétségtekbe árasztom Isten világosságát. Itt a nagy lehetőség számotokra, hogy szabadabbá váljatok. Megnyitom előttetek a „keskeny utcát”, amely igazi életre vezet.

Az egész ember

Megváltó és szabadító Urunk nagyon ismert minket, hiszen isteni kiléte szerint „minden általa lett”, az ember is. Az embert jellemzi, hogy léte bizonyos mélységbe visz, vagyis van benne egy külsőből befelé vivő irány és út, meg a belsőből kifelé történő cselekvés. Három réteg található ezen az úton, háromféle létfajtából vagyunk egybeformálva és a három együtt alkotja az egész embert. Ez az egész ember van bent a „börtönvilágban”, egész valónk szorul megváltásra, szabadításra.

Egyik rétege emberéletünknek a „külső ember”, vagyis egész megjelenésünk, amint föl van szerelve érzékekkel, hogy érintkezésben tudjunk lenni a teremtet világgal úgy, hogy látjuk, halljuk, tapinthatjuk, szinte ízleljük, beszívjuk illatát, érezzük hatásait és magunk is hatással lehetünk rá, alakíthatjuk vagy rombolhatjuk. Hatalmas tevékenységi tér nyílik így az ember előtt, de küzdőtér is, amelyben személyiségünknek ki lehet bontakozni, hogy Istenhez hasonlítsuk, „Isten képmására” alakuljunk.

Másik rétegünk abból épül, amit mi értelmi, szellemi képességünkkel a látható világból, Isten csodálatosan gazdag teremtéséből, mint annak tartalmát, érthető részét ki tudunk emelni úgy, hogy bennük a látható világ szinte leképeződik, láthatatlan megfogalmazást kap, amint minden emberi nemzedék igyekszik tudományosan is lefektetni, könyvekbe, művekbe áttenni. Ebben a hatalmas szellemi rétegünkben is küzdelem folyik, harc a tudatlan-

ság és tévedés ellen, sőt kifejezetten hazugságok ellen. Küzdelembe kerül, komoly tanulásba, értelmi munkába, odafigyelésbe, hogy a világon keresztül Teremtőnket főlismerjük, az ő szavát, szándékát felfogjuk.

Harmadik rétege emberi személyiségünknek a legbensőbb központ, a személy, az „én” övezete. Mikor bemutatkozunk, erre vonatkozik a név, amit mondunk: X.Y. vagyok. Tehát ez a mi „én”-ünk kapja elsősorban a léte, ez van igazában és innen, ebből az anyagra már visszavezethetetlen valóságból kapja egész lényünk a tudatot, érzékeink, hogy látni, hallani, tapintani tudunk, eszünk, hogy értsünk, akarunk a választani tudást, stb. Személyünk tevékenysége, hogy birtokoljuk magunkat, hogy törekvések indulnak ki belőlünk, hogy rendezni tudjuk tevékenységünket céljaink elérésére, végül talán a legfontosabb, hogy felelősséget tudunk hordozni gondolatainkért, szavainkért, tetteinkért és egész életünkért. Látjuk, hogy bennünk ez a legbensőbb rész a döntő az ember kialakulásához, és hogy „rabok legyünk, vagy szabadok”. Hozzáteszi Petőfi a Talpra Magyarban: „Ez a kérdés, válasszatok!” És minden versszak végén valamennyiünk nevében, akik magyarnak valljuk magunkat, hozzáteszi költőnk az esküformát is: „A magyarok Istenére esküszünk, esküszünk, Hogy rabok tovább nem leszünk”.

Szabadulás a bírvágy rabjainak

Láttuk, hogy paradicsomi világunkból leginkább a bírvágy csinál konkolyos világot, börtönvilágot, mert az ember könnyen abba az öncsalásba ringathatja magát, hogy itt van boldogsága a külső dolgokban, ha azokból, amiket szeme megkíván, minél többet megkaparinthat. Jézus Krisztus korának gazdagjaihoz igen keményen szólt, mert látta, hogy nem is akarnak szabadok lenni vagyon-rabságukból. Ezért mondta nekik és mondja minden történelmi kor gazdagjainak: „Jaj nektek, gazdagok!” Úgy jártok, mint a példabeszédben ábrázolt dúsgazdag valaki. Ez bíborban, bársonyban páváskodott és roskadó asztalnál lakmározott, míg a szegény Lázárnak még a maradékból sem adott. Mikor meghalt mind a kettő, bizony a dúsgazdag, aki itt jólétben dúskált, lángokban györtődött, Lázár meg rátalált az igazi boldogságra. Megváltó Jézusunk azzal kezdte tanítását, hogy „Boldogok a lélekben szegények”, vagyis a bírvágy rabságából magukat felszabadító bátrak. Ővék Isten országa. Ők nem birtokolni vágnak, hanem csupán azt keresik, amire szükségük van, amit megszerezni kötelességük is a maguk és övéik életének fenntartására és kibontakozására, ezt örömmel és hálával használják fel, de boldogulásukat Istenben találják, nem a javakban, mégha szívből örülnek is ezek. Így szabadította fel Jézus azokat, akik hittek benne és hozzá szegődtek, tanítványai, apostolai lettek. Ővék lett az egész világ. Küldte is őket Jézus: „Menjete el az egész világra és hirdessétek az evangéliumot. Tegyetek tanítványaimmá minden népet! Tanítsátok őket, hogy meg is tartsák, amit hirdettek”. Ámde az elvakult gazdagok és gazdagság után vágyó többiek úgy tesznek, mint a gazdag ifjú, akinek Jézus tanácsolta, hogy adja el mindenét és osztsa el a szegényeknek, mire ő „megszomorodva távozott”, pedig Jézus följánlotta neki azt is, hogy tartson vele, tartozzon

környezetéhez, barátai közé. Ekkor modta Jézus, hogy „nehéz a gazdagnak bejutni Isten Országába”, vagyis nehézzé szabadulni a neki kellemes rabságból.

Szabadítás a hatalomvágy rabságából

Mikor Jézus apostolai vitatták, hogy köztük ki a nagyobb, nagyon elkomolyodott, mert látta, hogy ezzel már közel vannak a hatalomvágy rabságához. Körülnézett és látott a közelben egy kisiút. Odahívta és apostolai körébe állította, hogy egész életükre szóló oktatáshoz legyen szemléltető. Oktatása ez volt: Isten az egyetlen Nagy, tehát elébe csak kicsik léphetnek. Előtte mind egyformán kicsik vagyunk és ha valakiben ott az önáltatás, hogy ő nagy, hát tegye csak magát minél kisebbé saját szemében is, mert különben be sem léphet Isten Országába.

Ha mindenképpen nagyok akarunk lenni, ami az érvényesülés ösztönével belénk is van oltva, akkor erre egyetlen mód van. Gondolhatjuk, mennyire fölfigyeltek erre az apostolok. A nagyság útját most megmutatja nekik az ő szeretete Mesterük; mi az? És Jézus, nagyon egyszerűen és érthetően oktatta ki erre őket: Aki megteszi magát a többiek szolgájának, vagyis kissebbé teszi magát náluk, az a nagyobb. Ha valaki mindenki rabszolgája tudna lenni, akkor ő a legnagyobb lenne, mint ahogyan Isten is mindnyájunk kiszolgálója, mint ahogyan az igazi szülők is gyermekeik szolgálatára fogják be magukat. És Jézus még hozzátette, hogy senki se nézze le a másikat, mert akkor megérdemli, hogy malomkövek kössenek a nyakára és a tenger mélységébe süllyesszék, mert ott a mélyben aztán már nem tud lenézni senkit, ő van a legmélyebben. Így törekedett Jézus arra, hogy a hatalmasokból kigyógyítson és ne abban lássuk a boldogságunkat, hogy mások fölé tornásszuk magunkat.

Szabadulás az élvezetvágyból

Ez a legveszélyesebb rabság, mert a szenvedélybetegségre vezet, az ember egész személyiségének fölbomlására. Itt az Úr Jézus nagyon világosan tanít. Mikor Péter apostol vissza akarta őt tartani a szenvedés vállalásától, azt mondta neki: „Távozz, sátán!... Nem Isten szerint gondolkodsz!” Majd követőinek sokaságához fordult és ezt mondta: „Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye keresztyét és kövessen engem. Aki meg akarja menteni életét, elveszíti azt, de aki értem elveszíti életét, megtalálja azt. Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de lelke kárt szenved?” Tehát az Úr Jézus nem áltat senkit. Nem az élvezetek keresése, hanem maguk bizonyos megtagadása, fegyelmezése, áldozatvállalás a feltétele annak, hogy nyereséges legyen életük, nem pedig „kárt szenvedő”.

Építem Egyházamat

Természetesen az Úr Jézus, mint Szabadítónk, erőforrásokat is biztosított azoknak, akik hozzá kapcsolódnak, hisznek benne és a keresztség belépőjével a „sötétség és halál országából” kiragadva, belépnek Isten szeretett Fiának országába.

Ő, akit „az ács fiának” ismertek a názáretiek, hatalmas „házat” kezdett építeni, az EGYHÁZAT, amelyre a földön

Isten Országa ügyeit bízta és amelynek vezetésére az Apostolok testületét létrehozta Péter fősege alatt. Ez a testület tehát Jézus személyes műve. Tagjai meghalhatnak, helyettük újak kerülnek be a testületbe, de a testület maga marad és „a pokol nem vesz erőt rajta”, mert a Szentlélek-isten vezetése alatt az egész Egyházzal együtt, amelyet a szabadítás tudományával és erőivel ellát. A „Világ Fejedelme” és a „világ fiai” lenéznek, üldözik ezt az Egyházat és Isten gyermekeinek népét, de maga az üldözés is segít, hogy szabaddá váljunk a bűrvágy, hatalomvágy, élvezetvágy rabságából.

A szabadító Igazság

Emberségünk második rétegében folyik a küzdelem a Hazugság Apja és annak sötét manipulációi ellen, a féltudás és a tévedések, ideológiák rabsága ellen. A „sötétben és halálárnyékban ülőkhöz” benyit az Úr Jézus és azt mondja: „Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet. Aki én bennem hisz és engem követ, nem jár sötétségben”. Működése első szakaszáról írják az evangéliumok, hogy „bejárt minden várost és falut, és hirdette országának örömhírét. Az Evangélium örömhíre és hozzá az Úr Jézus feltámadásának hallatlan nagy híre csalsa ki belőlünk a húsvéti alleluját, ami azt jelenti, hogy „örvendezzünk”. Hogyne örülnénk, amikor az Ő feltámadása utat nyit nekünk a halálon át a végső teljes szabadságba Istennél. Mikor Jézus a kicsinyes, magukcsinálta szabályok és törvények közé szorult farizeusokkal küzdött, nekik mondta ezt a tömör mondatot: „Az igazság megszabadít benneteket”. Mindnyájunknak szól ez. Figyeljünk föl nagyon, hogy ki mit mond. Az ú.n. szekták tulajdonsága, hogy kiragad a Bibliából valamit, mintha csak az lenne érvényben és közben Jézust az élő és minden mást magában foglaló igazságot, aki beteljesítője minden törvénynek és próféta-nak, mellőzik, pedig Ő maga mondja: „Én arra születtem, azért jöttem a világra, hogy tanúságot tegyek AZ IGAZSÁGRÓL”.

A benső szabadság felé

Rabságunk vagy szabadságunk végsősorban legbensőbb, személyi központunk létkérdése. Itt alakulhat ki a legkevesebb rabság, de a legnagyobb szabadság is. Rabság, ha féltett „én”-ünkbe zárkozunk, vagy egyenesen „becsavarodunk” egészen a gátlástalan önistenítésig, az önzés, a gög börtönét építve ki... Csodálatos szabadság, ha Megváltónkat, Jézust „befogadjuk”, amint sz. János Evangéliumának bevezetőjében olvashatjuk: „Mindannak, aki befogadta, hatalmat adott, hogy Isten fiává legyen. Annak, aki hisz őbenne.” Figyeljünk föl nagyon erre a „befogadásra”, mert ezen múlik megváltásunk, ettől függ, hogy valójában keresztények vagyunk, vagy nem. Isten világos szándéka, hogy „be”-jusson az emberbe, nem csupán megtestesülve, emberi természetet fölvéve Jézus Krisztusban, hanem miután Jézus Krisztusban megismertük Őt, bensőleg magánylva személyiségünk központjában, énünk körében állandó „laksát” biztosítunk számára és így „temploma” is legyünk. Van ugyanis nekünk embereknek egy csodálatos képességünk a befogadásra. Szellemi valónkat ki tudjuk nyitni, mint ahogyan az

ember egy kedves vendég jöttére kitarja karjait, hogy köszönthesse, megölelje a belépőt; már a megismeréssel is bekerül valaki belső körünkbe, de még inkább, amikor hittel, bizalommal ajándékozunk meg, leginkább pedig, amikor szeretetünkbe fogadjuk. Tudjuk, hogy a szerelmesek ott hordozzák egymást kölcsönösen egész lényükben, állandóan. Isten a feltámadt Jézus Krisztusban hasonló módon juthat be hozzánk. Minél igazabb, teljesebb, odaadóbb részünkről az ő befogadása, annál nagyobb lesz a mi boldogságunk a magunkra záródás, az önzés, a becsavarodás végzetes állapotából. Hitünk legnagyobb titkánál vagyunk...

Az Úr Jézus szavai: „Aki szeret engem, megtartja tanításomat, az Atyám is szeretni fogja. Hozzá megyünk és lakóhelyet készítünk nála”. Szent Pál meg így imádkozik az efezusi keresztényekért:

„Térdet hajtok Urunk Jézus Krisztus Atyja előtt... Adja meg nektek dicsőségének gazdagsága szerint, hogy Lelke által megerősödjete belső emberré, hogy a Krisztus lakjék szívetekben ti gyökeret verjete és alapot vessete a szeretetben. Akkor majd föl tudjátok fogni az összes szentekkel együtt mi a szélesség és hosszúság, magasság és mélység. Megismeritek Krisztusnak minden ismeretét fölülmúló szeretetét, és beteltek Isten egész teljességével.” (Ef 3,14–19)

Gondolhatjuk, hogy mivel jár az, ha mi így benső egységben kezdünk élni Istennel. Micsoda erőforrás, milyen béke és öröm forrása Isten bennünk lakása és a benső barátság kialakulása Vele. Ugyan mit számít akkor, ha az embert becsukják akár vasajtóval is, ha legbelül van egy titkos ajtónk Istenhez?

Krisztus Urunk, mint szabadulók lelkipásztora

Egész emberi lényünkre, annak mindhárom rétegére rabbillincseket kovácsolhatnak önáltató, hazug önkényes tetteink, de az Úr Jézushoz térve nemcsak lehullanak a rabláncok, nemcsak kijutunk a benső szabadság mámorító friss levegőjére, amiből az ember egy kis izéltöt kap talán akkor is, amikor a börtön „vigyorgó”-nak nevezett szabaduló zárkájából újra szabad lábra kerül, hanem eligazítást kapunk Jézustól az új életre is, hogy ne legyünk visszaesők, újra és újra rabjai a szemek kívánságának, gögnek, élvezetvágnak, rabjai önző énünknek.

Tájékozódás szabadlábbon

Ha Jézust befogadva életünkbe szabaddá válunk, először az embert ujjongó öröm és hála hatja át. Tudom, amikor 1968 őszén Márianosztrán kiléphettem a börtönkapun, olyan könnyűnek éreztem magamat, mint életemben soha. Úgy gondoltam, hogy ha lábaimmal ellökném magam a talajtól, repülni tudnék. De hamarosan felvetődött bennem a kérdés: mit kezdek most szabadságommal, hogyan is rendezzem be életemet tovább? Hát még ha az ember nem csupán külső körülményeit tekintve kerül szabadlábba, hanem bensőleg, személyisége egészében, amint kifejtettük! Egészen mély ilyenkor bennünk az öröm, a hála az Úr Jézus iránt, aki ilyen értelemben egyetlen szabadítónk, Megváltónk. Az ember önkéntelenül is a templomba térne be hálaadásra. De Jézus ott van

velünk, legbelül, tehát „lélekben és igazságban imádkhatjuk, elmondhatjuk neki forró köszönetünket. A köszönettel együtt azonban további tájékozódásért is forduljunk Hozzá, hiszen Ő „Úrunk és Mesterünk”.

Tájékozódási pontunk Jézus

Az ószövetségi nép számára a mózesi törvény és a próféták könyvei jelentették az irányítót az élethez. Jézus ezért megnyugtatta az ószövetségi hallgatóit, hogy nem bontja fel sem a Törvényt, sem a Prófétákat, hanem ezek benne beteljesedést kapnak. Ez nekünk azt jelenti, hogy számunkra Ő elsősorban nem írott könyvet ad, nem szabályokat és törvényeket, hanem önmagát, mint akiben testet ölt és életté lesz minden törvény és beteljesedett minden prófétai jövendölés. Nagyszerű ez nekünk, mert így csak Őrá kell tekintenünk, mint ahogyan a bárányok nézik pásztorukat és mennek utána. Szent Pál azt mondja Róla, hogy „Ő a láthatatlan Isten Képmása”. Szeretett tanítványa János apostol azt írja, hogy „Őbenne Élet volt és ez az Élet az emberek világossága”. Ő maga teljes alázattal tudatában van ennek és azt mondja nekünk: „Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet”. Hozzá teszi: „Aki engem követ, nem jár sötétségben”.

Messze túl minden törvényen

Jézus beteljesítője ugyan minden törvénynek, de maga mondja övéinek, hogy ha a törvények beteljesítésében és megtartásában nem múlják felül messze az írástudókat és farizeusokat, be sem juthatnak Isten körébe. Jézus részletezi is ezt: kimondta a törvény, hogy „ne ölj”, Ő viszont messze többet mond és tesz is: keresztfeszítéért imádkozik, hogy bocsánatot nyerjenek, mert nem tudják mit tesznek, nekünk pedig azt mondja, hogy egymásra rossz szót se mondjunk és haragot ne tartsunk. Törvény, hogy „Ne törtj házasságot!” – Jézus messze többet hagy meg: ne is nézz megkívánással asszonyra! Törvény, hogy ne esküdj hamisan, Jézus viszont leállít minden esküdözést és azt akarja, hogy legyen beszédünk egyenes, egyszerű, igen - nem. Törvény volt régen a bosszúállás, hogy „szemet szemért” – Jézus tanácsa viszont messze túlmegezen: „Ha megütnek jobb képeden, tartsd oda a balt is!” Régen törvény volt az ellenség gyűlölete, – Jézus szava: „szeressétek ellenségeiteket, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnek és imádkozzatok öldözőitekért!” „Ti olyan tökéletesek legyetek, mint Mennyei Atyátok, aki fölkelti napját jókra és gonoszokra, esőt ad igazaknak és bűnösöknek”. Ezt szeretem én az Úr Jézusban, ezt a hallatlan nagyvonalúságot, ezt a túljutást minden kis emberi méricskélésen, amivel agyonszabályoznák az életet a gazdagok, hatalmasok. Akik az Úr Jézussal élnek, azok törvények nélkül is törvénytartók.

Rejteekben

Másik jellemzője a mi Mesterünknek és egyben útmutatás mindnyájunknak, amit a Hegyi Beszédben találunk az alamizsnával, imával, böjttel kapcsolatban, de ami minden jócselekedetre szól. Gondolataink, szavaink, cselekedetünk induljanak ki abból a „rejekből”, ahol mi az Atya előtt vagyunk, ahol Ő lát minket legbelül a mi titkos

ajtónknál, ahol Istennel érintkezünk. Az Úr Jézus maga így élt, így tett. Figyeljük csak, hogy mit mond: „A Fiú önmagától nem tehet semmit, csak azt teheti, amit az Atyánál lát... Az Atya szereti a Fiút és mindent megmutat neki, amit tesz”. Gyakorlatilag ez azt jelenti, hogy imából kell fakadnia életünknek. Az Úr Jézus egyenesen azt mondja, hogy „mindenkor imádkozni kell”. Csakis az imából nyerünk az élethez világosságot, erőt, kedvet. Viszont az ima nélküli élet elsötétül, zűrzavaros lesz és keserű.

Osztatlan szívvel

Vegyük csak kézbe sz. Máté Evangéliumából a Hegyi Beszédet és olvassuk a hatodik fejezet 19. versétől végig. Ott tulajdonképpen egyetlen dolgot köt lelkünkre eligazulásul a mi Mesterünk, az Úr Jézus: sohasem legyünk hasadt lelkűek, kétkulacsosak, kétfelé táncolók, mert „senki sem szolgálhat két úrnak”, nem lehetünk megosztottak Isten és a mammom között. Ezért ne aggodalmaskodjunk, hanem bízunk Mennyei Atyánkban; ne akarjuk megtenni magunkat a másik bírójának, hogy elítéljük őt, holott igazában nem ismerjük és nem is vagyunk megbízva bíraskodással, hogy szálkát szedjünk ki más szeméből, mikor a magunkéban gerenda van. A hamis próféták is azért veszélyesek, mert kettősek: „báránybőrben jönnek” tetszetős szavakkal, de „belül ragadozó farkasok”, mert megosztottá teszik azt, aki utánuk megy és kisajátítják, elkülönítik a többitől, megzavarják a családokat, közösségeket, rossz gyümölcsöt teremnek, még ha kívülről tetszetős is, amit ideig óráig elérnek. Az Úr Jézus azt akarja, hogy sziklára épített házhoz hasonlítson a keresztény, vagyis tegyük, éljük amit tőle hallunk, akkor nem téríthet el semmiféle kísértés szele, vagy földi rendszerváltozások vihara.

Jézus és a börtön

Az Úr Jézus magát szabadítónak tudta, tehát akkor úgy tekintette az emberi világot, mint ahol jellemző a fogság. Gárdonyi Géza is ábrázolja ezt Isten Rabjai című regényének első részében, a 10. fejezetben, amikor Jancsi fráternek Szikáriusz fráter sorban megmutatja az ital rabjait, a pénz rabjait, a pompa rabjait, magukat meg Isten rabjainak mondja. Később és főleg a regény végén mutatja meg Szent Margitban, az ő életén és halálán át a teljes szabadság útját, amit az Úr Jézus mutatott meg feltámadásával. De az Úr nem áltat bennünket, hogy könnyű út ez. A két emmauszi tanítványnak, akikhez a Jeruzsálemből kivezető úton csatlakozik, mint ismeretlen útitárs, világosan mondja: „Hát nem ezeket kellett elszenvedni a Megváltónak és így bemenni dicsőségébe?” – Nekünk is szól ez. Megér minden fáradtságot, küzdelmet a belső szabadság és a végső feltámadással járó örök szabadság elnyerése. Ebben nem vagyunk magunkra hagyva. Ha hittet valljuk Jézus Úrunkat, nekünk is szól ígérete: „Ime én veletek vagyok mindennap, a világ végezetéig”. Másik ígérete is: „nem hagylak árván titeket!”. Az igazi szabadság nem kívül található, hanem benső templomunk ajtaján át, ott, ahol Istennel vagyunk érintkezésben, akár börtönfalak vesznek bennünket körül, akár világtengerek.

Dr. Folly Gábor

Ahol túlárad...

A szél ott fúj, ahol akar. Halod zúgását, de nem tudod, honnan jön és hová megy. (Ján 3.8.) ...a Lélek műveli, tetszése szerint osztva kinek-kinek. (1Kor 12.11.) Az Isten Szent Lelke azokat tölt el kegyelmével, úgy és akkor, ott és ahogyan szeretetének legjobban megfelel. Emberiesen szólva: túláradó jókedvében szórja, szórja ajándékait az isteni nagyvonalúság mértéktelenségével.

Jézus, aki egy az Atyával, azért jött, hogy tanúságot tegyen az Atya szeretetéről. Ezt a szeretetet az (is) jellemzi, hogy ahol túlárad a bűn, ott túlárad a kegyelem. Máskor és máshol is túlárad, de ott ahol a bűn túlárad, ott biztosan túlárad a kegyelem is (Róm 5.20.).

Ha valahol és valamikor túlárad a bűn, akkor az a Keresztúton így volt. Jézus keresztre feszítésekor a gyűlölet megölte a legjobban szeretőt és ezáltal áradt el az egész világon a megbocsátó, megváltó isteni szeretet. A túláradó bűn elkövetésekor nyerte el számunkra Jézus, aki a keresztfán kivégzőiért imádkozott, a végleges isteni kegyelmet.

A volt Jugoszlávia területén dúló háború már emberi ésszel alig érthető. A gyűlölet elvakította a feleket, már egymás megölése a cél, a népellenes és háborús bűnök napirenden vannak, és ott van Medjugorje, ahol emberileg szólva már nem talált más utat és figyelmeztetést Urunk, mint édesanyját küldte el, imára és megbékélésre szólítva fel mindenkit. A háború eme démonát csak az imádkozás és böjt űzheti el, és ezt szinte személyesen irányítja a Szűz Anya.

A börtönökben is túlárad a bűn. Az elítéltek magukkal viszik a meg nem bánt bűneik súlyát, sokszor szadista őrzők és társaik kezébe kerülnek, évtizedeken át kivégzések és kínzások jellemezték börtöneinket. A börtönből szinte nem is látszott, hogy más is túláradhat ott, mint a bűn.

Lénárd Ödön katolikus pap, 19.5 évet töltött az elmúlt rendszer börtöneiben, több részletben, politikaiként. A börtönben indította az Isten Szent Lelke életében először versírássra, papír és íróeszköz nélkül. Megtanulta, bemagolta saját verseit, hogy kikerülve leírhatta őket. Amikor szabadlábra került nem írt verseket, majd egy újabb börtön-periódus egyik Újévének reggelén, a Szent Lélek ismét versírássra ihlette. Cigaretta papírra írta őket és így hozta ki a börtönből, de pontosabban fogalmazva azt kell mondani, hogy a Gondviselő hozta ki a cigaretta papírokat, hiszen annyira valószínűtlen volt, hogy kijussanak. Egy ilyen cigaretta papírt el is küldött VI. Pál pápának, aki haláláig őrizte is azt, ekkor került vissza tulajdonosához. Semmi máshoz nem hasonlíthatók e versek, mint Pál és Szilás énekéhez a börtönben, alig értjük ezt a túláradó

örömet. Az igazságtalanul elítélt, az ártatlanul szenvedő dalra fakad börtönében. Lehet ez? Egy ezek közül a versek közül:

Mi közöm van hozzátok?

Ledobbantam első sétán lázadva az udvaron,
hová hoztál Úramisten, kiket raktál körülem,
nem bírom, nem akarom!
Elfeledted, hogy ki voltam, mi lobogott belőlem,
elfeledted ifjúságom, merész kamasz-harcaim,
most léssz hozzám hűtelen?

Ennek itt vér, szajré-arany szaglik annak ujjain,
ostobák, vagy maszlagoltak, mástól kapják imájuk,
ezek az én társaim?
S ha már egyszer dicséreted odafönt kívánjuk,
gúnyt is űzöl abból, aki féltőn hordta színeid?
Mi közöm van hozzájuk?

Belül a Hang símitóan válaszol:
bugyborékolj forró fejjel nagy gyerek.
Bölcs-magadnál erősekhez jár doktor,
repedt nádat talán ti is töritek?

Elhoztalak tévelygőkhöz tenyéren,
szánok néked nyolc termékeny hónapot,
minden napját úgyis tudod, megkérem,
s ez tenéked jutalmadul adatott.

S ledobbantam nyolc hó múltán lázadva az udvaron:
ígérhettél báránnyokat, tigris ez itt sorba mind,
szép jutalom mondhatom.
Azt hiszed, hogy káromodban egy is vágyik idekint?
Dühvel várják, hogy még egyszer elszántabban üssenek,
minek rossz rám üres kint?

Koncolnának Bonifácként: vágom az ő tölgyüket!
Engem is még híni bátrak fehér lovat áldozni
ezeket nem nyered meg!
Meg nem szüntem türelemmel prédikálni, cáfolni,
tovább zörög agyuk helyén a vajat lemez konokul:
Engedj tőlük távozni!

Belül a Hang szemrehányóan válaszol:
Vén fejjel sem tanultál még eleget,
hallottak tán, mint nálatok, valahol,
annyi üres szédítést emberek?

Kapsz most tőlem még újabb nyolc hónapot,
ne beszélj, csak élj közöttük példakép,
had láthassák – nem szemét az! – a Magod telt
kalászbán ringatódzik búzáként!

Sompolyogtam nyolc hó múltán szeggyennel az udvaron:
tenném, amit parancsoltál, szívem, lelkem mélyiből,
akarom, de nem bírom!

Kalászmódra lengedeztem minden lábra szelidül,
mocskosan vagy tisztán járták utaid naponta,
s nem néztek csak messziről.

Ketten álltak meg mellettem Kalászt törni azóta,
annyi konkoly helyett – szóltak – a Jóisten ezt adjon,
ez lesz kenyér valóban!

Nincs szemük, hogy láthassanak?

Én hibáztam oly nagyon?

Nyolc hó alatt kettő lélek visszatért a karámba,
de négyszáz hol vagyon?

Belül a hang mosolyogva válaszol:
embereket tucatszámra szállítnál?
Egyet vártam, hogy a nyájából elhozzol,
gyűlj öröme, hogy megnyerted másikat!

Kicsinyben hű, sokat bízik most terád:
remetének emellek ki közülük,
egy keresztet, könyved nem lesz, se párnád,
térdenállva vezekeld az ő bűnük.

Himnuszoddal szüntelenül
ostromold az egeket,
testi-lelki börtönükből
te imádkozd ki őket.
S ha igazán szereted
imádkozd ki nemzedet!

És azóta egymagamban
térdelek egy sivatagban.
Gyors hónapok észrevétlen
repülnek el nyáron-télen.
Himnuszaim egyre szállnak,
vége nincsen az imának.

Már az időt sem kérdezem,
minden magyar börtönökben
lélekfogytig dalolok –
s utolsónak maradok!

A börtönpasztorációról szóló sok tudományos
pontossággal írt könyv is tanulhat ebből a versből.
Annak minden fontos mozzanata említést nyer:

- az idegenkedés,
- annak felismerése, hogy jutalmul kaptuk az ott
dolgozás lehetőségét,
- a reménytelenség, majd a mégis folytatom érzése,
- mennyire tehetnek ők erről,
- az újra fogalmazott feladat: ne beszélj, csak élj
közöttük példakép,
- a mindegyikükkel kapcsolatba kerülés vágya és
a visszautasíthatóság,
- majd az egyért is bejárok öröme,
de mindebből mégis kiemelném, az utolsó versszakot:
nincs börtönpasztoráció a szüntelen imádkozás
nélkül, annak megtapasztalása, hogy ez az
igazi segítség és ennek örömeiben: utolsónak mara-
dok.

A Mécses lelkeségi mozgalmat is ez a felismerés
(egész máshol, más emberekben, más körülmények

közt) indította el, a Keresztutaknak is ez a céljuk,
és ha valaki többet nem is tesz a börtönben
lévőkért, mint imádkozik értük, részt vállalt ebből
a munkából. Megjeleníteném Teréz anya és Marie
Decker kapcsolatát. A szeretet tevékenységben és
szolgálatban megélő Teréz anya (és később minden
rendtársa) mögött szinte végigimádkozza életét egy
tolókocsiban élő belga asszony, és Teréz anya lelki
támaszának, egy helyen édesanyjának nevezi. A
keresztény élet a tevékeny szeretet, a cselekvő szol-
gálat és az ima egységében, harmóniájában és
egyensúlyában valósul meg, személyenként és kö-
zösségként egyaránt.

Ajánd, terjeszd a JOBB LATORT!

Gyűjts előfizetőket!

Szerezz támogatókat!

Imádkozz ügyünkért!

Kedves Dr. Majzik Mátyás, Elnök Úr

Egy missziós testvértől kezembe került a MÉ-
CSSES SZERETETSZOLGÁLAT „JOBB LA-
TOR” lapja. Teljesen egyetértek eszméivel,
liturgikus, utolsó pénteki mozgalmával is.

A kínai missziós munka mellett mi itt magyar
jezsuiták a szellemileg fogyatékosok segítségét
kezdeményezzük – szinte adományokból. Most
már szép menetben van.

Hálából, szerény lehetőségünk szerint, szíve-
sen felajánlom a mellékelt 100 US\$-t az Önök
szeretetszolgálatára és a Jobb Lator céljaira.

Kérem a jó Isten áldását önzetlen munkáikra,
kívánva minden jót, szeretettel és imával:

*Jaschkó István, S.J.
Taiwan*

Kedves Majzik Testvér!

Szeretnék hozzájárulni a Mécses mozgalom-
hoz. Mi az őserdőben élünk, és nincsen csekk-
számla, ezért egy közönséges csekket küldök.
Mellékelve 20 \$.

*Szeretettel
P. A. S, SVD
Wiewak, Pápua Új Guinea*

Egy német börtönmisszió lelki gondozói levelező oktatásának anyagából

A csoport funkciója

A büntetés-végrehajtási intézeti lélekgondozó munkában nagyon fontos szerepe van a csoportmunkának. Szinte kényszerítően szükséges az egyéni beszélgetések lehetőségének kihasználása.

De akár meg is fordíthatjuk ezt a kijelentést: az egyéni beszélgetés a csoportmunka szükséges kiegészítése. Végül is egyik se képzelhető el a másik nélkül.

A csoportban közösségek keletkeznek, és ezekben lehetőség nyílik a társadalmi együttélésre való készség gyakorlására. Éppen ezen a területen van számos fogvatartottnak nehézsége, ezt pedig – hacsak nem akarunk a homokban úszásokat tartani – csoportban lehet a legeredményesebben korrigálni.

A csoportmunka feltételeit mindig az adott intézmény keretei szabják meg. Itt csak néhány specifikus problémára irányíthatjuk rá a figyelmet, hogy érzékeltethessük, milyen feltételekre kell számítani ennél a munkánál. Itt van például a teremkérdés, mert csak ritka esetben fordul elő, hogy egy csoportnak saját terme lehet, amit aztán a maga igényei és ízlése szerint tehet otthonossá. Már a csoport összehívása is gyakran ütközik komoly nehézségekbe biztonsági és szervezési körülmények miatt, ami az összes résztvevő lejjebb szándéka dacára is sokkal nehezebbé teszi ezt a munkát egy intézetben, mint kint.

Mivel a büntetés-végrehajtási intézet a fogvatartottakban gyakran a szétesettség, a rezignáció, az egyedüllét, az elhagyatottság, a düh és a kétségbeesés érzését váltja ki, aminek csak a leépülés vagy a különféle védekezési mechanizmusok útján enged enyhülést, gyakran az intézmény lekipásztor vagy az önkéntes keresztény segítő csoportja az egyetlen hely, ahol problémákat ki lehet beszélniük magukból, meg lehet szabadulni terhektől, ahol véleményt lehet cserélni a többiekkel és a csoportvezetővel, illetve együtt lehet gondolkodni rajtuk.

Ezekben a csoportokban a csoportvezető és a fogvatartottak is másként viselkednek egymással, mint a büntetés-végrehajtási intézetben általánosan szokás. Ez azt eredményezi, hogy itt le lehet építeni az agresszivitást és edzeni lehet az együttérzést, a kommunikációs képességet és a kölcsönös tiszteletet egymás iránt. Ez még akkor is igaz, ha valaki a saját elszigeteltsége, bizonytalansága vagy a fogvatartott társakkal esetleg a csoportvezetővel szembeni bizalmatlansága miatt még beilleszkedési nehézségekkel küzd.

Az elismerésre az oltalomra való igény az a motiváció, ami a fogvatartottat a csoportban az együttműködésre készíti. Ha a csoport vezetése és a csoporttagok részéről nyíltságot és beszélgetésre való készséget tapasztal, az segíti túl idővel a beilleszkedési nehézségeken. A csoportmunka tartalmilag ugyancsak azon keretek között kell hogy maradjon, amiket a büntetés-végrehajtás intézet biztonsági igényei alapján megenged.

Eszerint lehet például csak meghatározott anyagokat felhasználni a munkához, mint agyag, fa, posztó, üveg stb. Sőt, ebből kiindulva csak meghatározott anyagokat céllal és tematikával lehetséges sport, játék és klubfoglalkozás is. Hogy mit szabad vagy kell a barkácsolás sport vagy játék illetve klub keretében csinálni, azt az intézettel folytatott megbeszélés során feltétlenül tisztázni kell a lekipásztor segítőinek.

A klub-beszélgetések vezetésére, különösen pedig a speciálisan beszélgetésre szerveződött klubokban az érvényes, amit lejjebb részletesen tárgyalunk.

Arra nézve is világos álláspontot kell kialakítani a csoportvezetésnek, hogy mennyire és milyen eszközzel szándékozik beleavatkozni a csoport ügyeibe és hogy szándékozik-e befolyásolni a beszélgetések menetét. A csoportvezetőnek tudnia kell, hogy ez a döntése jelentős hatással van a csoport fejlődésére és a benne folyó történések alakulására.

Ha lemond arról, hogy beleavatkozzon a csoportban zajló folyamatokba és tevékenységét mindössze a keretek biztosítására korlátozza, az ahhoz vezet a csoportban, hogy egy kezdeti ismerkedési és tájékozódó fázis után, amely során a csoporttagok megismerik egymást, minden egyes csoporttag személyes, tipikus viselkedését fogja mutatni, majd egy rejtett vagy nyílt küzdelem indul a hatalomért. Mire ez a folyamat lezárul, minden csoporttag megtalálja a saját helyét a hierarchiában, melyet viszonylag stabilan meg is tart. Az így előálló viszonyrendszer nehezen változtatható meg. A csoport az így kialakult viszonyok között fog működni és adott körülmények között láthatóan így tagozódik. Ha kívánnak a csoportból távolmaradás, másik intézetbe való elszállítás vagy szabadulás miatt, vagy újak kerülnek be, például az intézetbe frissen bekerülők közül, ez a beilleszkedési folyamat újraindul.

Ezekre a fázisokra a csoportfejlődés és a csoportmunka folyamatában a csoportvezetőnek fel kell készülnie, és meg kell tanulnia megfelelő módon kezelni ezeket.

A csoport vezetője a témaválasztással, ajánlatok megtételével és más csoportpedagógiai módszerekkel be tud avatkozni a csoport történéseibe, ha úgy tartja szükségesnek vagy kívánatosnak és segíthet abban, hogy olyan csoport és kapcsolat struktúra alakuljon ki abba, amelyben lehetőség szerint minél többen megtalálják ami nekik fontos, személyiségfejlődésében és érdekviszonyaiban elfogadják és támogatják őket. Nézzék át ebből a szempontból még egyszer a ráhangolóknak szánt Fészek a börtönben című híradást.

A büntetés-végrehajtási intézetben az önkéntes segítőnek a beavatkozással és az irányítási kísérletekkel nagyon tartózkodóan kell élnie és azokat csak a közösséggé formálódás és az adott célkitűzés megvalósításához minimálisan szükséges mértékben alkalmazni. A lélekgondozás helye nem válhat egy újabb olyan hellyé az intézményben, ahol a fogvatartottnak szava sem lehet és manipulálják.

Az egyes csoportfoglalkozások témájától és céljától függetlenül a lélekgondozói céljait nem akarják elvetni, ezeknek a csoportoknak olyan helyeknek kell lenniük, ahol

- a csoporttagok között bizalmas viszony áll fenn, ami olyan nyitott légkört eredményez, amelyben mindenki félelem nélkül elmondhatja, ami őt nyugtalanítja.
- ahol a csoporttagok egymásra találhatnak és megtanulnak fair módon viselkedni egymással, megtanulják elfogadni a kritikát, és minden különbözőség dacára elviselni egymást.
- ahol az embereket kiszabadítják a magáramaradottságukból és az izolációból.

Az egyéni beszélgetés szerepe

A beszélgetés több, mint pusztán információcsere. Mindig együttjárnak vele különböző üzenetek, mint kapcsolatteremtésre vagy visszahúzódnáira irányuló kívánság, segélykérés és a legkülönbözőbb érzések kifejezésének egyéb formái. A tudatos irányított beszélgetés lehetőséget nyújt arra, hogy a beszélgetőpartnert gondosan tanulmányozzuk, megismerjük az igényeit, hogy a döntő pontokon segíteni tudjunk. A következőkben nem arra törekszünk, hogy a lelkes beszélgetést teoretikusan alapozzuk meg, hanem hogy gyakorlati segítséget nyújtsunk, és technikai ismereteket mondjunk el a lelkes beszélgetések vezetéséhez. Ezeknek bátorítaniuk és motiválniuk kell az önkéntes segítőket arra, hogy ezt a szükséges eszközt megtanulja helyesen használni. Nem arra törekszünk, hogy teljes gyűjteményt adjuk általános érvényű és megkérdőjelezhetetlen törvényeknek, hanem arra, hogy rámutassunk a lelke-

szi beszélgetés nehézségeire és esélyeire, miközben tudjuk azt is, hogy Isten segíteni tud egy embernek, és célba tud juttatni egy beszélgetést a lelkész minden hibája ellenére is, amit csak elkövethet és amit újra és újra el is követ.

Jóllehet minden beszélgetésben megvannak a különböző síkok, nem mindegyik beszélgetés alkalmas arra, hogy lelkészi beszélgetéssé mélyüljön el. Legelőször is arra kell figyelni, hogy a másik milyen szándékkal lép föl. Egy kurta tárgyyszerű beszélgetést nem kell mindenáron a lelkészi beszélgetés síkjára erőltetni, csak mert az egy olyan érzékeny környezetben hangzik el, mint amilyen egy beszélgetés-végrehajtási intézet. Másrészről viszont az ilyen tárgyyszerű beszélgetések gyakran csak ürügyül szolgálnak arra, hogy beszélgetésbe lehessen elegyedni a lelkéssel, és ki lehessen puhatolni, hogy a fennálló probléma terén szóba jöhet-e, mint olyan, akivel azt meg lehet beszélni. Ez a lélek gondozást végző önkéntes segítőt is igaz.

Ezért kell először a beszélgetési helyzetet tisztázni. Két veszély leselkedik e téren a helyzet józan mérlegelésére. A tapasztalatlan lelkész – különösen egy büntetés-végrehajtási intézet sajátos körülményei között – hajlik arra, hogy túlzottan készséges legyen. A segítségét ott is felkínálja, ahol egyáltalán nem is kérte senki. De az ellenkezője is előfordulhat. A lelkész vagy az önkéntes segítő kitér a nehéznek ígérkező beszélgetés elől vagy megmarad a csak dologi segítségnyújtás szintjén (adott esetben itt viszont túlzottan is aktív). Azokat a jelzéseket, amiket a beszélgető partner érzelmi síkon küld, hogy mélyítse el a beszélgetést, nem észleli, és megmaradnak egy kevésbé segítő, felületes – praktikus odafordulás síkján.

A legmegfelelőbb magatartás a beszédszituáció tisztázására a várakozó készenlét: Eljöttem Hozzád, van időm a számodra, kész vagyok figyelni Rád, de semmire se kényszerítelek. Ezt a magatartást kiegészíthetjük még nyitókérdéssel is: Hogy érzi magát máma? Sikertült az, amit szeretett volna? vagy hasonló jellegűekkel. Ezekre nagyon ritkán érkezik elhárító reakció, a fogvatartottak részéről. Ha mégis megtörténne. Lehet, hogy az csalódást okoz az önkéntes segítőnek, mégis ellenkezés nélkül tudomásul kell venni.

A lelkészi beszélgetés jellemzői

Hogy egy adott beszédhelyzetet tisztázni tudjunk, és annak megfelelően válasszunk megfelelő bevezetést és irányítási módszert, szükségünk van annak ismeretére, mi a specifikusan lelkészi egy beszélgetésben.

A lelkészi beszélgetés előfeltétele a kölcsönös készség mellett az egymástól való függetlenség és a teljes diszkréció. Az egymástól való függetlenség egyértelművé teszi, hogy semmiféle hatalomra törekvés és kényszer nem érvényesülhet a másikkal szemben. Ez alapvető előfeltétel a bizalomépítés szempontjából. Teljes diszkréció eredményezhet csak őszinteséget és nyíltságot. Éppen a büntetés-végrehajtási intézetben urlakodó kölcsönös bizalmatlanság légkörében fontos különösen a titoktartási kötelezettség, illetve annak megtartása.

A lelkészi beszélgetések formáját azok szándéka határozza meg. Szükséges lenne – noha ez egy önkéntes segítő számára egy büntetés-végrehajtási intézetben különböző okok miatt nehéz, ha ugyan nem egyenesen lehetetlen – egy olyan helyiségbe visszavonulni, amely megfelelő atmoszférával rendelkezik és amennyire csak lehet, védve van az idegen hang- és látványhatásoktól. A beszélgető partnernek úgy kell éreznie, hogy elengedheti magát, hogy kijelentéseit nem minősítgetik, tehát nem kell nyelvileg korrektnek lenniük. A lelkésznek időnként időt kell rá szánnia, és ezt ki is kell mutatnia. Az óra a lelkész ellensége. A beszélgetések időtartama rendszerint legalább húsz perc és legfeljebb egy óra hossza. Figyelni kell arra, hogy kifejezésre jusson, hogy lehetőség van újabb beszélgetésre. A lelkészi beszélgetés témája maga a beszélgetőtárs, illetve amiről ő beszélni

kíván. Ebből az következik, hogy saját ötleteinket, véleményeinket és elképzeléseinket lehetőleg fogjuk vissza. Emellett ajánlatos a beszélgetőpartner pontos megfigyelése. Testnyelvének, hangja használatának, egész habitusának megfigyelése segítségünkre vannak abban, hogy jobban megértsük.

A lelkészi beszélgetés célját a beszélgetés lefolyása alatt kimondatlanul végig szem előtt kell tartani. A lélek gondozás az emberekről való isteni gondviselés rése és megjelenése. Isten emberekről való gondviselésének e módját úgy kell közvetíteni és éreztetni, hogy általa kitűnjön, hogy a hit a segítség a mában és a holnapban. A beszélgetőnek elő kell segítenie, hogy a beszélgető társ tisztázza a viszonyát önmagával, embertársaival és az Istennel. A lelkész abból indul ki, hogy ezek a viszonyok egymásból és egymásra épülnek és egyik sem gyógyítható vagy hozható rendbe a másik nélkül. A problémák, a konfliktusok, gondok és félelmek ingoványát dolgozza fel a lelkészi beszélgetés. Ez rálátást enged a saját alapmeggyőződésre s hozzásegít az élethelyzet tisztázáshoz; mozgósítja a beszélgető partner lelki erőit. A lelkész ezt az érési folyamatot kíséri meg támogatólag végigkísérni. Ezalatt figyelni kell arra, hogy ezen a bizonyos körülmények között fájdalmas folyamaton partnere önállóan jusszon túl. A lelkész meglátásai a másik ember alapmeggyőződéséről nem elégségesek ahhoz, hogy meg lehessen ítélni belőlük a partner élet-valóságát. A beszélgető partnerét kísérő lelkész legjobb esetben is csupán a bába szerepét töltheti be.

A változásnak vagy a viszony helyreállításának az alapja az a tény, hogy Isten gondot visel az emberre, hogy külön ok nélkül, feltételek nélkül, szeretetből fordul oda hozzá.

Ott keresi fel, ahol éppen van. Ezért nem maradhat egyetlen, mégoly szürkeéletvalóság sem istentől távol. Az alapvető bizalom helyreállítása és a partner istenhez, embertársaival és önmagához való viszonyának meggyógyítása, ez a lelkészi beszélgetés célja. Ezzel azt az előfeltételt is megneveztük, amely nélkül a lelkészi beszélgetés fáradozásai és követelményei kétségesek lennének.

A beszélgetés következményét maga a beszélgetőtárs határozza meg. Lehet egy megkönnyebbülés, ami kellemetlen dolgok és érzések kimondása, terhének lerakása után következhet be; lehet az Istenhez fűződő – és ezzel együtt a többi emberhez és önmagához fűződő viszony megváltozása; A fontos az, hogy a beszélgetésnek mutakozzon valamilyen hatása és hogy az lehetőleg pragmatikus összefüggéseket mutasson. Vallási frázisok szajkózása nem segít semmit.

Nagyon gyakori, különösen egy büntetés-végrehajtási intézetben, hogy a lelkéstől vagy az önkéntes segítőktől kéri, hogy valami egészen konkrét dolgot tegyen meg. Minden egyes esetben el kell döntenie, hogy jogos kérésről van szó, vagy csak a lelkész vagy az önkéntes segítő szavahihetőségét teszik próbára az intézmény vagy a fogvatartottak részéről.

Semmiképpen nem keletkezhet olyan benyomás, hogy a fogvatartott kívánságát a beszélgetés hatására a lelkész vagy az önkéntes segítő teljesítette volna. Sokkal inkább azt kell tudatosítani, hogy a jogos kérések teljesülése a döntő érési folyamatot kísérő megerősítés.

Jóllehet a lelkész legjobb esetben is csak kíséri a beszélgetőpartnerét, a beszélgetés vezetése az ő dolga. Befolyásolja a beszélgetés tempóját, hosszúságát és a témák ismétlődését. Ha csökken a beszélgetésre való hajlandóság, ha őszinteséget érez vagy hogy ki akarják használni, az erre utaló bizonyíték megszerzése után be kell avatkozni a beszélgetés irányításába, sőt rendkívüli esetben véget kell vetnie. A másira való koncentrált figyelem és önmaga visszafogása nem mehet el addig, hogy ő kerül a partnere irányítása alá.

Fordította:
Végh József

Dr. KISS IMRE plébános, Szeged Tarjánvárosi plébánia teológiai prof., Szeged, RK. Hittudományi Főiskola

Imádságaink

Amint ismeretes a Mécses lelkiség egyik közös imádsága a hónap utolsó péntekjein tartott Keresztút a megvetettekért. Örvendetes, hogy a társadalom peremére szorultakért való felelősség növekszik bennünk keresztényekben, s azt is jó látni, hogy a keresztiúti ájtatosságot a nagybőjti időn kívül is sokan imádkozzák templomainkban.

A liturgia viszont azt kívánja, hogy „a népi ájtatosságok alkalmazkodjanak a liturgikus időkhöz, legyenek összhangban a liturgiával, mintegy abból fakadjanak és arra készítsék fel a népet” (II. Vatikáni Zsinat, LK 13). Így azt javasoljuk, hogy az 50 napos húsvéti időben keresztút helyett valamelyik litániát imádkozzuk megvetett, szenvedő embertársainkért.

A litánia görög szó, esdeklést, könyörgést jelent. Így hívjuk azt az ősi, szinte minden népnél és vallásnál meglevő könyörgési formát, melyben a változó megszólításokat és kéréseket előnének, előimádkozók jelentik be, a közösség pedig állandó válasszal ostromolja az eget. Az Egyház eleinte csak egyetlen litániát ismert, az úgynevezett Mindenszentek litániáját, melyet ma is imádkozunk különféle alkalmakkor a liturgiában, pl. húsvét vigiliáján. Ennek az ősi litániának a nyomai egyébként felfedezhetők a szentmise imádságaiban is, mint pl. az „Uram irgalmaz” és a „hívek könyörgése”.

A *Mindenszentek litániája* nevét a második szakaszban szereplő szentekről kapta, de valójában egy általános, mindenre kiterjedő könyörgéssorozat. A bevezető I. szakasz után a II. részben a földi Egyház a megdicsőült Egyházhoz fordul. A III. szakasz Krisztus halálának és föltámadásának erejére hivatkozva a rossztól való szabadulást kéri, a IV. szakasz pedig a természetes és természetfölötti javakat esdi az Egyháznak, a társadalomnak és az egyeseknek. Az egyes könyörgések az alkalomtól függően némileg változhatnak, illetve a litániához rövidebb, hosszabb kérési imádság fűzhető.

Később keletkezett a Lorétói litánia, melyben Mária Bibliai alapú, illetve bizánci eredetű megnevezései szerepelnek. Több invokációja miatt *megfelelőnek tartjuk a Mécses lelkiség közös imájának* is. Ilyen megszólítások jelzők pl.: „Jótanács anyja, Nagy hatalmú Szűz, Irgalmas Szűz, Hűséges Szűz, Bűnösök menedéke, Szomorúak vigasztalója,” stb.

A 16. században több mint 80 litánia volt. A 19.-20. században a Mindenszentek és a Lorétói litánia mellett egyházi jóváhagyást nyert a Jézus Neve, Jézus Szíve, Szent József és Krisztus vére litánia is.

Mi a litánia után így imádkozunk májusban:

Uram! Te azt mondtad, hogy nem az egészségeseknek van szükségük az orvosra, hanem a betegeknek, és hogy nem az igazakat jöttél hívni, hanem a bűnösöket. Segíts, hogy megértjük ezt a nagy-lelkű, befogadó és gyógyító szeretetet. Adj bátorságot és kitartást, hogy ebben is kövessünk Téged. Te azt tanítottad a Tékozló fiú esetével, hogy mindig van remény a visszatérésre, a megváltozásra. Adj nekünk új szemet, hogy úgy tekintsünk a bűnözőkre (és emiatt megvetettekre), hogy mindig lehet újra kezdeni. Ha a Tőled jövő szeretettel (Agape!) fordulunk hozzájuk, amely „mindent eltűr, minden elhisz, mindent remél”, akkor képesek lesznek megnyitni, és az elesésből fölkelni. Segíts, hogy irgalmasságod tanúi legyünk, mi legyünk a Te karjaid...

Föltámadásod ünnepének szent 50 napja attól az örömtől hangos, hogy a szeretet győz a gonoszság fölött, a szabadság a rabság fölött, az élet a halál fölött.

Ebben az örömben az elsők között Mária részesült, a Te Édesanyád és legtökéletesebb tanítványod. Ő aki társad volt a szenvedésben, társad a dicsőségben is.

Mária, hozzád fordulunk. Te, akinek legfőbb vágya, hogy minden gyermeked részesüljön húsvét ajándékaiban: a megváltásban, az irgalomban, az új életben, mutasd meg, hogy Anyánk vagy, vezess minket a kiengesztelődés és a béke útján.

SZABADULTAK LEVELEIBŐL

A tavaly szeptemberben írt utolsó levelem óta sok minden történt a sorsom alakulásában.

Októberben találtam munkát. Üzletkötőként dolgoztam egy házaló, batyus ügynököket foglalkoztató kereskedelmi cégnek. Menager képzéssel foglalkozik a cég. Különböző cégeket kerestem fel illatszerekkel és mindenféle a háztartásban használatos egyéb termékekkel. Nekem jól ment az üzletkötés. Elég jól is kerestem vele. Heti 8–10 ezer forintot, ezért három hét után oktató lettem. Oktató üzletkötőként dolgoztam egészen ez év februárig. Bejártam az egész országot egy WV-Tranzit nagy autóval. Győr, Zalaegerszeg, Pécs, Szolnok, stb. Pécsen kinevezett vezető voltam egy 10 fős csapattal. Szállodákban laktam, éttermekben étkeztem, szóval jól éltem aránylag. Sajnos az idei forint romlás, áremelés a céget is megviselte. Januártól alig kerestem meg a napi 3–4 száz forintot. Ezek miatt úgy döntöttem, hogy ott hagyom őket. Márciustól hivatalos munkát kaptam egy építőipari BT-nél, mint segédmunkás. A Miskolci 1. sz. postahivatal építkezésén dolgozom. 2 éves munka, 100 milliós beruházáson. Jelenleg van egy élettársam, akit még tavaly ismertem meg. Ott dolgozott ő is annál a kereskedői cégnél, ahol én kereskedő voltam. Januártól együtt élünk. Ő még korábban ott hagyta a céget. Én kerítettem neki egy nőnek inkább megfelelő munkát. Üzletkötői ismerettségemet kihasználva, elintézttem neki, hogy lángososnál dolgozzon. Így most mind a ketten dolgozunk. Januártól, amióta együtt élünk megteremtettük szerény otthonunkat, igaz, hogy még vannak dolgok amire szükségünk lenne, de majd meglesz az is valahogy. Úgy döntöttünk, hogy összeházasodunk. Jelenleg, januártól Miskolctól 3 km-re lakunk, egy olcsó albérletben. 3 ezer forintot fizetünk egy üres házért és a portáért. A szerény vacsora nálunk lesz az albérletünkbe. A fiam elfogadta a jövődbelimet és a jövődbelim is a fiamat...

N.A.

Egyetlen szó

Már nem érzek a testemben semmilyen fájdalmat
Megszűntek a kínok kínja
Most már tudom az életet értékelni
Mert nem vagyok züllött alkoholista.

Parányi reményem szerte foszlottak
De elveszteni egyet sem hagyok
Küzdök mert érzem érdemes
Magamban most már biztos vagyok.

Voltak gyönyörű és szép élmények
Én tudtam szeretni de engem nem szerettek
Kiért akartam meghalni most már nem tudok
Nézz csak rám barátom!
Már nem a régi vagyok.

És ha elértem mind azt amire vágyom
Magamra nagyon büszke leszek
Tudom eljön az idő mikor végre kimondhatom
azt, hogy Boldog vagyok.

K.L. szabadult

Sztribik Sándor ref. presbiter

Egymás terhére hordozzátok gyakorlati megvalósítása

Idekapcsolom a-Merre menjek, mihez kezdjek cím alatti elmélkedésemet is, amelyben a felmerült sok problémára a megoldást keresem.

A börtönben sorozatosan elhangzott hitébresztő, hitnépítő, evangélizáló előadásokat csak a különböző helyeken megjelent hírközlésekből ismerem. A Mécsesben és egyéb helyen olvastam a börtönlakók bizonyágtételeit, elhangzott imáit, a hittel, Jézus Krisztussal való találkozásuk megnyilvánulásait, ezekkel járó örömeik érzésének kifejezését, arra utalnak, hogy betöltik hivatásukat. Itt azonban az a tiszteletteljes megjegyzésem, hogy a szülőkkel, a családdal, nem utolsósorban a volt munkaadó-jával, összevontan az egész társadalommal hasonló érvénnyel és értékkel kell foglalkozni. A kint élők: a szülők, a családok, a volt munkaadók, a társadalom más minden rétege teljes részletességgel tudja meg, hogy mi történik odabent, a börtön falain belül. A börtönbüntetésüket töltő, bentiek megnyugtatóan tudják meg, – a nevelő, felvilágosító munkák minden mozzanatára gondolva –, hogy milyen ütemben, főként értékben realizálódnak. A két munkakörnek a teljes összhangban való végzése, egymástól elválaszthatatlanul, végtelenül fontos feladat. Egyiket a másik nélkül elképzelni egyáltalán nem lehet. A kint és a bent lakók, a két társadalom között, Istentől származó szeretetből fakadóan egymás iránti megbecsülés, egymás segítése, a legmagasabb fokon, egyértelműen jusson előtérbe! A büntetési idejüket töltő bent lakók az önértékük felkeltése és fejlesztése érdekében, meggyőződve arról, hogy teljes joguk van a társadalomban. Nem mint megtűrt, sanyarúnak maradt életüket ide-oda tengessék. Nehogy elkeseredetté vált életükben arra a megpasztalásra jussanak, hogy nekik ebbe a társadalomban semmi keresnivalójuk nincsen. A legnagyobb vétek származik abból, és még gondolni sem merjen a munkaadó arra, hogy a munkára jelentkező volt munkását – börtöntöltelékre nincs szükségem – vétke kijelentéssel fogadja. Ha nem szeretettel, megértéssel, a szabadságról visszajöttét köszöntse. Nagyon fontos a következő gondolat: Természetesen a kiszabadult, a volt elítélt is jó indulattal, jó akarattal, a felelősség tudata kíséretében úgy felruházni, hogy ismételtelen együttéljük alkalmával egykijűket családós, rosszirányú családós ne érje. Az egész társadalmat olyan irányban nevelni, hogy senki részéről nem történhessen meg a múlt fehértorgatása. A legőszintébb, tiszta kíváncsi: legyen eluralkodóvá az a bibliai tanítás, hogy amikor az atyai hajlékot elhagyó tékozló fiú az atyai hajlékba ismét visszatért, csak az örömmel és a boldogsággal eltelt édes Atyával találkozott, aki minden mulat elhagyva, szeretetből fakadó örömmel adta ki a parancsot: A ház minden lakója örvendezzen, mert a kisebbik fia, aki elveszett, megtaláltatott!

Mielőtt tovább mennénk, lássuk sűrített formában összefoglalva az eddig közöltet: Egymás terhére hordozzátok cím alatt megjelent elmélkedésemet is idekapcsolom. Szívünk Istennek teljesen átadva, annak tisztogató munkáját teljesen elvégezve, a megüresedett szívünk a következő értékkel, kegyelmi ajándékokkal töltődik: Nyugalommal, csendességgel, engedelmisségünkkel fakadó békességgel, Istentől származó, soha el nem fogyó szeretettel. Mindezeknek birtokában, gyermekeink nevelésének kívánt szintjére felemelkedünk, ami azt jelenti, hogy rendelkezünk azokkal a tulajdonságokkal, amelyekkel a nevelésre szorultakat ezekkel a pozitív tulajdonságokkal ruházzuk fel. Mindezeket Istennünknek megadja és megszentelt kegyelmében gazdag áldása kíséri. Így az Urunknak, Jézusunknak saját magáért, tanítványaiért, híveiért elmondott főpapi imája – a János 17:21. „Hogy mindnyájan egyek legyenek, amint te én bennem, Atyám, és én te benned, hogy ők is egyek legyenek, hogy ők is egyek legyenek mi bennünk, hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.” Rohamléptekben halad a megvalósulás felé. A ma még orgiákat ültő társadalmi rettegés gyengülését okozza. Fokozatosan közeleg a teljes elmúlás felé. Örvendezéssel, fokozottan jobban és jobban látjuk az -egy akol, egy pásztor elvét, amiért Istennünket dicséret, szívünkkel fakadó, hálával teltetett köszönet illeti.

A továbbiakban szükségeltetik börtönközveten-két, három börtönközvetre gondolok – ú.n. egyesület kiépítés. Most az egyesület nevével nem foglalkozom. Az majd a későbbiekben kialakulhat. Jellemzőjeként, ökumenikus vonalon az összes történelmi egyházak bevonásával teljes egészében biztositani a vallásérköcsi nevelés uralmát. Tagjai elsősorban a börtönből szabadultak. Még a börtönben lakók esetleg a kiszabadulásuk után. Azonban az egyesület és a még nem kiszabadultak közt a kapcsolat valamilyen formában való megteremtése. A társadalom köréből pártoló tagként azokra gondolok, akik az egyesület eszméjével szimpatizálnak. Természetesen az otthonnal rendelkezők is tagjai legyenek az egyesületnek. A műsorában kapjon helyet előadások, szórakozási lehetőségek tartása. Ezen a vonalon tág tere nyílik az egyháznak is. Azonban egyértelműen szükségeltetik, hogy a teljesen magára maradt, a börtönből szabadult az egyesületben teljes ellátással otthonra találjon!

Ha szükséges, még ruházatra is gondolok. Ha szükségeltetik még munkahelyet is keresni. Az egyesület egész légkörét olyan állapotba hozni, hogy az minden tag és érdeklődő részére nagyon vonzó legyen! Ezek csak általános elvek. Majd annak idején minden a leghelyesebb formában fog kialakulni. Ajánlatos a börtön igazgatóságával állandóan összeköttetésben lenni! Megtudni a börtönből szabadultaknak a szabadulásuknak pontos idejét és névsorát! Az egészet úgy megszervezni, hogy az egyesület két tagja a börtön utcai kapuja előtt a kiszabadulttal találkozhasson és mindenben a rendelkezésére álljon! Természetesen, ha otthona van hazakísérni. Ha nincs senkije, ahova menni tudna, az egyesületbe elhelyezni. A továbbiakban már a fentiek alapján eljárni. Fontos olyan légkört teremteni, hogy mindenki otthon érezze magát. Mindezekről majd a megbeszélés alkalmával részleteiben is lehet foglalkozni.

A továbbiakban keveset az anyagiakról, az egyesület érdekében, annak fennmaradását biztosítva, milyen segítségekre számíthatunk. A pártoló tagok tagságdíjjal szolgálnak segítséggel. Tekintettel a közbiztonság folytonos erősödésére: Ez a társadalmat érinti jótékony hatásával, ezért a segítséssel az is jelentős forrás lehet. Itt egy alapösszeg biztosítása felett önkéntes adományra gondolok.

A végén, de nem utolsó sorban az államra is számítok. A közbiztonság az államnak is első rendű érdeke, ezért a fenntartási költség jelentős részét az államtól várom. Mivel az egyházaknak és az államnak egyaránt fontos érdeke e nemes ügy megvalósulása, erre gondolva bizonyossággal van arra vonatkozólag, hogy köztük arlagaldásosabb összhang lesz kialakulában.

Még egy keveset a költségekről. Hogy mindezek mennyibe is kerülnek? Országos viszonylatban milyen költségekbe kerülnek? Erre fix összeget nem tudok mondani. De, ha ezt a költséget párhuzamba állítjuk, lopások, rablások, rablógyilkosságokkal keletkezett károkkal, akkor elegendő összeggé válnak az egész vonalon. Nem beszélve a társadalomban eluralkodó rettegésekről, mely hosszú időn keresztül valóságos pánikot idéznek elő. Szükségtelen példákat hozni az igazolásukra. Hiszen ebben élünk, ennek káros hatását bőrünkön érezzük. Legyen szabad gondolni még arra is, hogy az állam ennyit költ a védekezés céljára is. A rendőrség, más védekező szervek felkészültsége hiányos. A hatékony tevékenység biztosítása érdekében milyen nagy összegeket kell fizetni, ami bizony az anyagiak híján elmarad. Sajnos, nem megnyugtatóan meg kell alkudni a jelenben eluralkodó, kevésbé biztonságot nyújtó helyzettel. Gondolok még a rengeteg riasztó berendezésre. Egy ajtónak a több zárral való ellátása, más érvényben levő védelmekre, amik a javaslatom létjogosultságát jelentősen erősítik.

Legyen szabad még az illetékesekhez kéréssel fordulni! A pasztorációs társaság, ökumenikus vonalon az egyháznak, az állam felé az a tiszteletteljes és szeretetteljes kérés, hogy az ügyem nagy jelentőségére gondolva behatóan foglalkozzanak vele. Kérés, hogy minden szervnél kisebb csoportok alakuljanak. Teljes részletességgel beszéljenek meg mindent. A teljes összhang biztosításával a leghatásosabb határozatokat hozzák meg! Legyen szabad még egy nagyon szerény kéréssel élni: Ha lehetséges és úgy látják jónak, akkor ezekben a csoportokban engemet is kapcsoljanak be!

Még egy pár gondolattal a társadalom érintett rétegéhez: Bizakodó reményességgel vagyok aziránt, hogy azok, akik a börtönből mint kiszabadultak bekerülnek ezekbe a mindenképpen vonzó egyesületekbe, otthonokba, azoknak a következő otthonuk ismételtelen nem a börtön cellája lesz. És nemcsak testileg, hanem – Isten kegyelméből – lelkiileg is szabadok lesznek, és jótékony hatással lesznek – lelki értelemben is – a környezetükre, a társadalom azon rétegére, ahol éppen élnek.

A felsorolásból nem hagyhatom, nem hagyhatjuk ki még a börtönben idejüket töltő rabokat sem, akiknek a szívüket – e hírek hallatára – öröm tölti el, aki elfeled minden fájdalmat és keserűséget, szinte várják a kiszabadulásukat, hogy ők is lelkükben felszabadulva, a szeretet jegyében együtt örvendezhessenek a már régen odatartozó örvendezőkkel! Az elmélkedésem egész sorozata fékezőleg kell hogy hasson azokra az emberekre is, akik valamilyen bűncselekményt még ez után akarják elkövetni előre meglátatni elkövetendő bűnös cselekedetük súlyos következményeit.

Most, szinte ebben a pillanatban keletkezett nagyon szomorú élményről is kell még szólni. Látom a TV-ben, hallom a rádióban, olvasom az újságból, hogy nagy anyagi kárral, emberéletet követelő bűncselekmény történt. Keresik a bűnöst. A siker érdekében kéri a társadalom segítségét is, hogy a nyomravezetőt nagy értékű jutalomban részesítik. Ezek is országos viszonylatban milyen nagy költséget jelentenek. Ez a tény is még jobban indokoltá teszi azt a kérésemet, hogy gyermekeinknek nevelésének mértékét és értékét minél többen tegyük magunkévá abban a tudatban, hogy a nevelésre szorulókat elé állhatunk. Boldog örvendezéssel várjuk annak az időnek az eléréését, hogy a halálra ítéltet elrendeljük-e vagy minden időre eltörölhetjük-e? Örvendezés a szívünkben akkor lesz, ha a két tétel közül az utóbbit választhatjuk!

Az **Agapé** Kft.

Ferences Nyomda és Könyvkiadó ajánlata

A Teológiai zsebkönyvek sorozatban:

ALSZEGHY Zoltán: A kezdetek teológiája

140 oldal, 115x168 méret, karton 160,-Ft

A "protológia" az "eszkatológiával" ellentétben, a kezdetek teológiája. Nemcsak a múlt ismerete kedvéért tanulmányozza a kinyilatkoztatást, hanem azt akarja tudni, hogy mit mond nekünk Isten rólunk, amikor létünk eredetét tárja elénk. Ezért foglalkozik a protológia a világ teremtésének, az ember alkotásának, az embri nyomor eredetének, az üdvösség kezdetének feltárásával.

ALSZEGHY Zoltán: Az ember jövője

116 oldal, 115x168 méret, karton 160,-Ft

Az ember élőlény, aki várja az eljövendőt. A szerző célja, hogy igyekezzon segíteni az olvasót, hogy felismerje és megérezze, hogy az élet túlvilági jövődő fényében kapja meg egész kiengesztelő és vigasztaló értelmét. De ezt nem holmi "hivatalos szemlélet" kedvéért teszi, hanem azért, mert maga a mi Urunk Jézus Krisztus ébreszti bennünk a végső jövődő várását. Ennek a várakozásnak a tudománya pedig az eszkatológia, amely tulajdonképpen e mű központi témája.

ALSZEGHY Zoltán: A gyónás

120 oldal, 115x168 méret, karton 160,-Ft

Az utolsó évszázadban kevés intézménynek volt olyan jelentősége a katolikus ember vallás és erkölcsi életében, mint a gyónásnak. Jelen mű ezen intézményes valóságot tanulmányozza, amelyben a katolikus hívők a megtérést, a megigazulást, a bűnbocsánatot, az Istennel és az Egyházzal való kiengesztelődést keresik. Ebben a tapasztalati valóságban pedig azt vizsgálja, hogyan valósul meg a megigazulás kegyelmi misztériuma.

ALSZEGHY Zoltán: A házasság

120 oldal, 115x168 méret, karton 160,-Ft

A katolikus házasság életprogram, melyet a nem hívők megvalósíthatatlannak és mindenesetre korszerűtlennek tartanak, de amellyel a protestáns és az ortodox keleti egyházak sem értenek egyet minden pontban. A teológus számot ad a remény alapjáról, mely a házasságban, a házasságokban és az ő szolgálatukban álló lelképászorokban él, akik helyes útnak tartják a programot, melyet az Úr szavából kiolvashatnak.

Ferences források sorozatban:

1. Assisi Szent Ferenc művei 200,-Ft.
2. Celanói Tamás életrajzai Szent Ferencről 290,-Ft
3. Szent Klára művei és életének forrásai 250,-Ft
4. A három társ legendája 200,-Ft

Az Életszentség Nagymesterei sorozatban:

HARMATH Károly: Pietrelcinai Pio atya

96 oldal, 120x185 méret, karton, 11 f/f illusztrációval, színes fedőlap, 8. kiadás 195,-Ft

Századunk stigmatizáltját, a kapucinus szerzetest szolgáltatja meg a szerző. Pio atya írásainak alapján mutatja be életútját és lelki fejlődését, rendkívüli vallási élményeit, misztikus megtapasztalásait.

KLEMM Nándor: Boldog Taigi Annamária

120x185 méret, karton, színes fedőlap 195,-Ft

A 18. század másosik felének nagy alakja, mint szentéletű feleség és édesanya érdemelte ki a tiszteletet. Lelkiségeinek fő jellegzetességei közül kiemelkedik a legméltóságosabb Oltáriszentség, a Szentháromság, a gyermek Jézus, valamint Urunk szenvedése és Urunk édesanyja iránti tisztelete. – Istentől természetfölötti tulajdonságokat kapott ajándékkal. A legszembetűnőbb látnoki tehetsége volt, melynek birtokában bepillantást nyert a világban történő jelen és jövő eseményekbe egyaránt. De egyének kegyelmi életébe is bele tudott látni. Életrajza először jelenik meg magyar nyelven.

FÜZÉR Julián: Mindszenty bíboros szentek között

120x185 méret, karton, színes fedőlap 195,-Ft

A szerző Amerikában megjelent művének rövidített, de egyben újabb fejezetekkel bővített műve most itthon is kapható.

LUSH Gjergji: Teréz anya

120x185 méret, karton, színes fóliázott fedőlap, 2. kiadás 195,-Ft

A Hitvédelmi füzetek sorozatában:

SZABÓ Ferenc: Igaz-e, hogy Jézus nem létezett?

32 oldal, 120x170 méret, fűzött 50,-Ft

SZABÓ Ferenc: Igaz-e, hogy Jézus csak ember volt?

32 oldal, 120x170 méret, fűzött 50,-Ft

SENTMÁRTONI Mihály: Igaz-e, hogy a betegség Isten büntetése?

32 oldal, 120x170 méret, fűzött 50,-Ft

KISS Ulrich-SZENTMÁRTONI Mihály: Igaz-e, hogy beléptünk a Vízöntő-korba?

32 oldal, 120x170 méret, fűzött 60,-Ft

BENKŐ Antal: Igaz-e, hogy a szcientológia egyház?

32 oldal, 120x170 méret, fűzött

KISS Ulrich: Igaz-e, hogy a halottakkal érintkezhetünk?

32 oldal, 120x170 méret, fűzött 60,-Ft

A Példaképed, védőszentek sorozatban:

(színes életrajzok gyermekeknek)

SZÁNTÓ Konrád: Boldog Gizella élete

16 oldal, 170x236 méret, 5 színes illusztrációval, színes fedőlappal, fűzött 80,-Ft

ÁRPÁCS Károly: Árpádházi Szent Imre

16 oldal, 170x236 méret, 5 színes illusztrációval, színes fedőlappal, fűzött 80,-Ft

Imakönyvek

Szent József imakönyv

148 oldal, 95x135 méret, színes fóliázott fedőlap, ragasztott 160,-Ft
A legteljesebb Szent József imakönyv Szent József miséjével, litániájával, kilencedekkel, imákkal különböző alkalmakra és énekekkel.

Páduai Szent Antal imakönyv

160 oldal, 95x135 méret, színes fóliázott fedőlap, ragasztott, 5. kiadás 160,-Ft

Lourdes-i kilenced

62 oldal, 95x135 méret, színes fóliázott fedőlap, fűzött, 6. kiadás 50,-Ft

A keresztfához megyek

120x190 méret, színes fóliázott fedőlap, 3. bővített kiadás 230,-Ft
Keresztutak gyűjteménye. 25 kereszttűi ájtatosság egyéni és közösségi kereszttűi ájtatossághoz.

Más kiadványok:

LUKÁTS Márta: Virágok imája

136 oldal, 115x205 méret, színes fóliázott fedőlap, f/f illusztrációkkal minden vershez, 3. kiadás 230,-Ft

HARMATH Károly:

Mária, Jézus Krisztus édesanyja, 180 Ft

104 oldal, 140x190 méret, karton, színes fóliázott fedőlap, 2. kiadás

KNOWLES Andrew: Út a hithez

128 színes oldal, 140x210 méret, karton, színes fóliázott fedőlap
Közérthető, egyszerű, de változatos nyelvezettel ad választ a kérdésekre, amelyeket az ember minduntalan felvet: miért higgyek? mi-ben higgyek? van-e élet a halál után? A Sátán valójában létezik?.. és még sok más kérdésre. A hitet keresők és a hit után érdeklődők "kézikönyve". 360,-Ft

P. PAPP Asztrik

A csíksomlyói pünkösdi búcsú. 200,-Ft

Teljes nyomdaipari szolgáltatást is vállalunk.

Címünk:

6726 Szeged, Mátyás tér 26. Tel./Fax: (62) 323-002

- 1 Péter 3,19.** „Így ment el a börtönben sínylódó lelkekhez, és hírt vitt nekik.”
- Lukács 15,2.** „A farizeusok és az írástudók méltatlankodtak miatta: Ez bűnösökkel áll szóba, sőt eszik is velük – mondták.”
- János 8,7.** „...Az vesse rá az első követ, aki bűntelen közületek!”
- Máté 5,44.** „Én pedig ezt mondom nektek, szeressétek ellenségeiteket, és imádkozatok üldözőitekért...”
- Máté 5,46.** „Ha csupán azokat szeretitek, akik szeretnek benneteket, mi lesz a jutalmatok? ...”
- Máté 7,1–5.** „Ne ítélkezzetek, hogy fölöttetek se ítélkezzenek! Amilyen ítélettel ti ítéltek, olyannal fognak majd fölöttetek is ítélkezni. Amilyen mértékkel mérték, olyannal fognak majd nektek is visszamérni. Miért látod meg a szálkát embertársad szemében, amikor a magadéban a gerendát sem veszed észre? Hogy mondhatod embertársadnak, hogy hadd vegyem ki a szemedből a szálkát, amikor a magad szemében gerenda van?”
- Lukács 6,46.** „Miért mondjátok nekem: Uram, Uram, ha nem teszitek meg amit mondok?”

Jelképeink és eredetük:

1. A töviság – Krisztus: a szenvedő, a bűnösökért szenvedő Krisztust jelképezi. – Ahogyan félünk a tüskétől, tövistől, mert megszúr, megkarcol, fájdalmat okoz, bevérez – ugyanúgy félünk az ismeretlentől, a börtönlakótól, a börtönből szabadulttól, a Más-tól. Az eredeti a szegedi Szent Gellért templom (Tátra tér) oltárfeszületén található.

2. A kar nélküli Krisztus: 1.) Münster város lebombázásakor a székesegyház is porig lerombolódott. Csak az oltárfeszület maradt meg épségben – csupán Krisztus karjai hiányoztak. Újjáépítésekor a hívek kívánságára a feszületet csonkán hagyták. 2.) A középkorban egy, az egész Európában elterjedt ima első sora így hangzott: „Mi vagyunk Krisztus kezei...” Jelképként a St. Pölteni Emmaus Közösség használja, hogy állandóan figyelmeztessen (és alázatra intsen) bennünket: „Soha ne feledjük, hogy mi vagyunk Krisztus kezei!”

JOBB LATOR a Mécses Lelkiség lapja

Kiadja: a Mécses Szeretetszolgálat Magyar Börtönpasztorációs Társaság katolikus börtönlelkipásztori szolgálata

Főszerkesztő: Dr. Majzik Mátyás

Szerkesztőség: 6753 Szeged-Tápé, Heller köz 6. Telefon/fax: 36/62 325-139

ISSN 1218-4284

Előfizetés egy évre: Belföldön: 300 Ft, külföldön: 10 USA\$ vagy ennek megfelelő értékű más valuta

Nyomdai kivitelezés: Agapé Kft. Ferences Nyomda és Könyvkiadó, Szeged